

Hier nog een mooi teken van hoop: een gedicht van de Amerikaanse Kitty O'Meara. Een tijdloos gedicht van slechts enkele weken oud, dat de wereld over is gegaan. De achtergrond van het gedicht wordt beschreven in [een interview](#).

En de mensen bleven thuis

And the people stayed home

En de mensen bleven thuis.
En lazen boeken,
en luisterden,
en rustten,
en oefenden,
en maakten kunst,
en speelden spellen,
en leerden nieuwe manieren van zijn,
en waren stil
en luisterden nog dieper.
Sommigen mediteerden,
sommigen baden,
sommigen dansten.
sommigen ontmoetten hun schaduwen.
En de mensen begonnen anders te denken.
En de mensen genazen.
En, omdat er geen mensen waren die
onwetend,
gevaarlijk, onbedachtzaam en harteloos
leefden,
begon de aarde te genezen.
En toen het gevaar voorbij was,
en de mensen weer samen kwamen,
rouwden ze om hun verliezen,
en maakten nieuwe keuzes,
en droomden nieuwe beelden,
en schiepen nieuwe manieren
om te leven en de aarde volledig heel te
maken,
zoals zij zelf heel gemaakt waren.

And the people stayed home.
And read books,
and listened,
and rested,
and exercised,
and made art,
and played games,
and learned new ways of being,
and were still.
And listened more deeply.
Some meditated,
some prayed,
some danced.
Some met their shadows.
And the people began to think differently.
And the people healed.
And, in the absence of people living in
ignorant,
dangerous, mindless, and heartless
ways,
the earth began to heal.
And when the danger passed,
and the people joined together again,
they grieved their losses,
and made new choices,
and dreamed new images,
and created new ways
to live and heal the earth
fully,
as they had been healed.

Vertaling: Marijke van Dijk

Kitty O'Meara